

Palmesøndag aften 2018. Mk 14, 3-9

Lad os bede. kære himmelske far, tak fordi din vej her i verden blev lagt mellem almindelige mennesker, i glæder og sorger, som vi kan genkende. Tak fordi du følger vores frygt og deler vores afmagt over for de onde kræfter som truer med at løbe af med os. Blød os op i vore sind og hjerter, så vi tør tro på din tilgivelse og godhed og give slip på vore forbehold. Lær os at søge dit rige først og lade alt det andet komme som det kan. Amen.

Palmesøndag er en sælsom blanding af glæde og frygt. Vi ved jo godt, hvad der kommer, at Langfredag lurer i nærmeste fremtid, men vi fejrer også det indtog, som viser Jesus som den sejrende konge. Jerusalem er både stedet hvor lidelsen og døden kommer til at udfolde sig og stedet. hvor underet sker påskemorgen.

Hvert år, når påskeugen begynder, er det en dramatisering af det, som skete dengang i år 33 eller cirka deromkring. Man kan sige, at vi genoplever dramaet ved at dagene følger fortællingens gang, så vi er med til hele, så at sige. Det er med til at holde fortællingen i gang, for sagen er den, at det er skjult i den fortælling, vi skal finde både sandheden om verden, om os selv og om Gud. Vi skel med til indtoget i Jerusalem for at få lagt en fortolkningsnøgle til det hele: Jesus fra Nazareth er, i vores tro og livsholdning, nøglen til at indgå i en ny pagt mellem Gud og menneskeheden. Pagten indstiftes skærtorsdag, med brød og vin som synlige tegn på hvor troen skal forankres i vores liv, nemlig som en indtaget og fordøjet ressource for vores sind og tanke, på samme måde, som brød og vin er næring for kroppen. Langfredag

skal vi høre historien og inddrages i sandheden om verden og det onde: vi skal høre lidelseshistorien, ikke som en reportage, men som en overvejelse af, hvordan det onde tager magten, hvis vi lader det få lov. Vi skal lære af lidelseshistorien, at hvis vi tror, vi kan ignorere ondskaben i os og omkring os, så vil det tage magten og efterlade os mennesker så alene, som vi stod på Herrens mark, da vi blev smidt ud af paradiset. Og påskemorgen skal vise os løsningen på vores problem med det onde og alternativet til den ensomhed og den afmagt, vi har lært at kende langfredag. Påskemorgen skal vise os hvordan Gud satte evangeliet fri, så troen aldrig kan blive underlagt menneskers og myndigheders kontrol, men altid vil være tilgængelig for enhver, som søger den. Påskemorgen sætter lys og fokus på det, vi fejrer som en profeti her på Palmesøndag: Jesus er virkelig den største konge, verden har set, og hans afkald på verdens ære, magt og guld var ikke nederlagets og taberens vej, men den eneste, som fører til livet i frihed.

Det står så smukt i Filipperbrevet: I skal have den samme indstilling, som Kristus havde:

Han så ud som Gud.

Han var ligesom Gud,
og det havde han ret til.

Men han gav afkald på sin ret
og valgte at se ud som en slave.

Han blev ligesom et menneske
og lignede os.

Han ydmygede sig
og adlød Gud,
selv om det betød, han skulle dø,
dø på korset.
Derfor ophøjede Gud ham
og gav ham
navnet over alle navne.

Derfor - fordi han gav afkald. For en lovreligion som jødedommen eller islam, er det en utænkkelig tanke, at Gud skulle blive menneske. De anser Jesus for en profet, et klogt menneske, som sagde mange gode og sande ting. Men hans lidelseshistorie og hans opstandelse tror de ikke på. De tror ikke på, at Gud gav sin søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. De tror ikke på troen som vejen til Gud. De tror på loven, på Guds retfærdighed og tildeling af mildhed og straf som det væsentlige. Men vi tror på, at Gud valgte en ny vej, og Jesu lidelse og død er den handling, Gud satte bag det valg. Vi er ikke Guds elskede børn, fordi vi handler og lever efter hans lov og forsømte hvis vi ikke gør det. Vi er, før vi ved noget eller gør noget eller siger noget, elskede af Gud, og intet kan rive os ud af den kærlighed ikke engang vores egen svaghed. Nåden er ubegrænset, virkelig ubegrænset. Det betyder ikke, at så kan vi rive magten og æren til os, fordi Gud giver afkald på at sætte godt og ondt, slet ikke. Men vejen til hans rige går i følge med hans søn Jesus Kristus, og den ligner jo en afmagtens vej. Så det tør man kun,

hvis man tror på, at Gud kan give afkald på alt - og dog er livet stærkere end døden og livets Gud stærkere end nogen onde magter. Palmesøndag rider en konge ind i sin by. En antihelt, for han red på et æsel, og det var børn og få venner, der hyldede ham med deres palmegrene. Det var ikke som Muhammed, der red ind i Mekka på en stridshest. Tværtimod. Men de, der hyldede Jesus på æslet, gjorde det, som også kvinden med alabasterkrukken gjorde med sin olie: salvede ham til konge. Han er kongen i det rige, som ikke er af denne verden, men som ikke desto mindre er tilgængeligt i denne verden for enhver, som tør tro på evangeliet. Det er det rige, hvor handlingen betyder mere end de store ord, hvor man er villig til at flytte på sine meninger og holdninger, fordi vi har lært noget af Jesus. Det er det rige, hvor magten og æren er Guds, og hvor Gud sætter skellet mellem godt og ondt, mellem liv og død. Kvinden med alabasterkrukken er et symbol og een stjernesikkert for alle dem, der kender afmagten og forstår, at Gud aldrig vil svigte. Verdens kræfter kan rase som de gør - men Jesus er den største konge, for hans rige er i menneskers sind og hjerte, og det gør den, der tror, urørlig for verdens afsindighed. Ikke usårlig, men urørlig. For lidelsen og døden kender vi - men vi kender også påskemorgen, og vi er ikke alene, hverken i lidelsen, i døden eller i håbet. Amen.